

Sygn. akt: III AUa 703/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Jacek Zajączkowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. w Łodzi

sprawy **W. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt: VIII U 4038/12,

oddala apelację.

Sygn. akt. III AUa 703/13

UZASADNIENIE

Dnia 5 września 2012 roku M. B. złożył wniosek o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego i jej obliczenie w oparciu o przepis art.53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział (...) w Ł. decyzją z dnia 12 września 2012 roku przyznał W. B. prawo do emerytury od (...) roku to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego w oparciu o przepis art.27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalając jej wysokość w oparciu o przepis art.53 ust. 3 tejże ustawy. W ocenie organu rentowego w sprawie nie była podstaw do zastosowania regulacji z art.53 ust. 4 ustawy gdyż wnioskodawca po przyznaniu emerytury w obniżonym wieku, od 29 września 2007 roku, nie pozostawał w ubezpieczeniu i nie legitymował się co najmniej 30 miesięcznym okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym lub ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu.

W odwołaniu, ubezpieczony zarzucił decyzji merytoryczną błędność, argumentując, że po przejściu na emeryturę nie pracował gdyż było bezrobocie i nie podejmując zatrudnienia po przyznaniu emerytury nie zabierał nikomu pracy. Nadto wywodził, że wskazana regulacja prawna dyskryminuje go albowiem jest traktowany inaczej niż ubezpieczeni

urodzeni po 1 stycznia 1948 roku. Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji i wyliczenie emerytury z zastosowaniem nowej kwoty bazowej tak do części stałej emerytury jak i części stażowej.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania, powtarzając argumentację z zaskarżonej decyzji oraz podnosząc dodatkowo, że wobec niekontynuowania przez wnioskodawcę ubezpieczenia po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.27 ustawy nie było podstaw do rozważania spełnienia pozostałych przesłanek pozwalających na wyliczenie wysokości emerytury z zastosowaniem przepisu art.55 tejże ustawy.

Wyrokiem wydanym 26 lutego 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Wydając przedmiotowy wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia, następujące ustalenia faktyczne.

W. B. urodził się (...). W okresie od 2 października 2002 roku do 28 września 2007 roku pobierał świadczenie przedemerytalne. Decyzją z dnia 19 września 2007 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy, poczynając od 29 września 2007 roku emeryturę na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ emerytalny przyjął wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych to jest od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 2000 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 142,68%, kwota bazowa 2059,92 złote a wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 1935,71 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 34 lata i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Po przyznaniu emerytury wnioskodawca nie pracował i nie pozostawał w ubezpieczeniu społecznym. W uwzględnieniu złożonego wniosku, po ukończeniu przez wnioskodawcę 65 roku życia, organ rentowy przyznał wnioskodawcy od (...) roku, na podstawie art.27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury powszechnej. Do wyliczenia świadczenia przyjęto te same okresy co przy emeryturze wcześniej przyznanej oraz tę samą kwotę bazową. Świadczenie wzrosło do kwoty 2379,33 złotych z racji przeprowadzonej waloryzacji. Wnioskodawca pozostawał w stosunku pracy do 30 września 2002 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za niezasadne. Przywołując treść przepisów art. 21 ust. 1, art. 27, art.53 ust.3 i 4 i art. 55 ustawy, skonstatował, że organ wydał prawidłową decyzję. W przedmiotowym stanie faktycznym nie było bowiem podstaw do zastosowania przepisu art.53 ust.4 ustawy wobec nie legitymowania się co najmniej 30 miesięcznym okresem podlegania ubezpieczeniom po przyznaniu poprzedniej emerytury. Nie było też podstaw do obliczania emerytury przy zastosowaniu przepisu z art.55 ustawy, skoro wnioskodawca nie kontynuował zatrudnienia po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Trafnie organ rentowy w tej sytuacji naliczył emeryturę w oparciu o przepis art.53 ust.3 ustawy z przyjęciem tak do części stałej jak i części stażowej kwoty bazowej z daty przyznania emerytury w obniżonym wieku.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją ubezpieczony W. B.. W apelacji, jak wynika z jej treści, zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego poprzez niezastosowanie do ustalenia wysokości emerytury do wyliczenia wszystkich składników, kwoty bazowej obowiązującej od 1 marca 2012 roku oraz oparcie rozstrzygnięcia o treść przepisów art.53 ust.3 i 4 ustawy, które są niezgodne z treścią art.32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gdyż dyskryminują osoby urodzone przed 1 stycznia 1948 roku.

W konkluzji apelacji, apelant wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do emerytury w wysokości wyliczonej z zastosowaniem nowej kwoty bazowej (obowiązującej od 1 marca 2012 roku) do wszystkich składników świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W sprawie nie ma sporu co do ustaleń faktycznych. Wobec czego ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd pierwszej instancji należy podzielić i przyjąć za podstawę orzekania na etapie postępowania apelacyjnego. Poza wszelkim sporem, musi pozostać także i to, że decyzja z dnia 12 września 2012 roku, wniesienie odwołania od której zainicjowało niniejszy spór sądowy, wydana została na skutek wniosku W. B. złożonego dnia 5 września 2012 roku, wniosku zawierającego żądanie przyznania emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego w wysokości określonej w art.53 ust.4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzja ta, przyznająca prawo do emerytury w oparciu o przepis art.27 ustawy bez podwyższenia dotychczasowego świadczenia emerytalnego według reguł określonych w art.53 ust.4 ustawy, sprowadzała się w istocie do kwestionowania legalności regulacji przepisu art.53 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Regulacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121 poz.1264) która, jak to ubezpieczony formułował wprost na rozprawie przed sądem pierwszej instancji (k.15 akt) i co w istocie podtrzymywał w apelacji, wprowadza rozwiązania skutkujące dyskryminacją z uwagi na wiek. Dyskryminacją wyrażającą się dzieleniem ubezpieczonych na tych urodzonych do 31 grudnia 1948 roku oraz tych urodzonych po 1 stycznia 1949 roku i różne ich traktowanie. Tak sformułowany zarzut wymaga przypomnienia, iż przepis art.53 ust.3 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych był przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego w płaszczyźnie wzorców z art.32 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. (patrz – wyrok z 26 kwietnia 2006 roku P 9/05 Dz. U. z 2006 roku Nr 75poz.530). W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art.53 ust.3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. z 2004 roku Nr 39 poz.353 ze zmianami) jest zgodny z art.2 i art.32 Konstytucji. Nie powtarzając, akceptowanej treści motywacji wyroku, powtórzyć jedynie należy, że zawarte w przepisie art. 53 ust. 3 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zróżnicowanie ubezpieczonych, pozbawiające ubezpieczonych urodzonych do 31 grudnia 1948 roku, mających wcześniej ustalone prawo do emerytury i nie podlegających po jego ustaleniu ubezpieczeniom społecznym przez okres co najmniej 30 miesięcy, prawa do ustalenia wysokości świadczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej, nie stanowi nierównego traktowania ani nie narusza zasady sprawiedliwości społecznej. Wskazane zróżnicowanie pozostaje bowiem w bezpośrednim związku z celem realizowanym przez reformę ubezpieczeń społecznych oraz jej uzasadnione brakiem udziału w tworzeniu funduszu z którego jest realizowane świadczenie. W przedmiotowym stanie faktycznym, nie można mówić o dyskryminacji, także w rozumieniu art. 14 EKPC albowiem zakaz dyskryminacji jest naruszany tylko wówczas gdy państwo bez obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia traktuje w odmienny sposób osoby w analogicznej sytuacji, czego w odniesieniu do sytuacji ubezpieczonego nie sposób stwierdzić.

Podkreślić także należy, w związku z żądaniem apelacji przyznania, emerytury w wysokości wyliczonej od nowej kwoty bazowej tak do części socjalnej jak i składkowej, że emerytura jaka została przyznana apelującego decyzją z dnia 12 września 2012 roku w związku z ukończeniem 65 roku życia

(art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) nie była nowym świadczeniem uzasadniającym jego wyliczenie od nowa. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS zna bowiem tylko jedno świadczenie emerytalne, mimo iż może ono być przyznawane wielokrotnie po spełnieniu przesłanek z różnych podstaw prawnych. Ubezpieczony miał ustalone prawo do emerytury od dnia 27 września 2007 roku, decyzją z dnia 19 września 2007 roku. Podstawę prawną przyznanej emerytury stanowił przepis art.32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W związku z powyższym, z dniem ukończenia 65 roku życia ((...)) ubezpieczony spełnił ostatnią przesłankę nabycia prawa do emerytury z art.27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co jednak, jak wskazano powyżej, nie oznaczało nabycia nowego świadczenia. Wysokość nabytej emerytury musiała być obliczana z uwzględnieniem regulacji art. 21 ust. 2 pkt 1 oraz art.53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec nielegitymowania się przez ubezpieczonego wskazanym powyżej co najmniej 30 miesięcznym okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym po przyznaniu wcześniejszej emerytury, nie było podstaw do przeliczenia przyznanej wnioskodawcy emerytury z art.27 ustawy z zastosowaniem nowej kwoty bazowej co do części socjalnej. Gdyż tylko w tym zakresie emerytura mogła by

zostać przeliczona po spełnieniu przesłanki z art.53 ust.4 ustawy. (patrz bliżej - SN wyrok z 10 sierpnia 2010 roku IUK 21/10 legalis nr 315899).

Powyższe praktycznie wyczerpuje, przedmiot sporu w granicach zakreślonych treścią decyzji organu rentowego, wyznaczającej jednocześnie granice kognicji sądu w sprawie. (SN wyrok z 6 czerwca 2000 roku (...) UKN 685/99 OSNAPiUS 002/5/121). Gdyż przy jednoznacznej treści wniosku z dnia 5 września 2012 roku organ miał prawo poprzestać na rozstrzygnięciu w płaszczyźnie przepisu art.27 i 53 ustawy.

Mając jednakże na uwadze to, e organ odniósł się w odpowiedzi na odwołanie także do kwestii regulowanej przepisem art.55 ustawy, zgodzić należy się z organem, iż w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy, wobec nie kwestyjności tego, że ubezpieczony nie kontynuował ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu 65 roku życia nie było przesłanek do procedowania w kierunku emerytury z art.26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jak bowiem wynika z treści przywołanej regulacji, warunkiem koniecznym do nabycia emerytury z art.26 ustawy przez ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania emerytury z art.27 ustawy jest kontynuowanie ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie

(art.27 ustawy) wieku emerytalnego. Zawarta w przepisie art.55 ustawy regulacja pozwalająca na wyższe niż dotychczas przewidziane w art.53 ustawy zwiększenie świadczenia emerytalnego skierowana jest bowiem tylko do tych ubezpieczonych, którzy pomimo ukończenia (w przypadku mężczyzn 65 roku życia) kontynuują podleganie ubezpieczeniu społecznemu aktywnie uczestniczą w tworzeniu funduszu. (patrz - SN wyrok z 7 listopada 2013 r (...) UK 143/13 legalis nr 745629).

Apelujący, co jest bezspornym w sprawie, wskazanej przesłanki nie spełnił.

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny nie podzielając zarzutów apelacji i nie znajdując podstaw, które należałoby uwzględnić z urzędu na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.